

Merkituotteita

Mikään ei ole niin viisas kuin ihminen, paitsi mainosihminen. Itse olen pitkän aikaa suhtautunut mainosihmisiin suvaitsevasti, koska he ovat ajan hengen mukaisesti vapaan markkinatalouden ylväitä lipunkantajia ja täyttävät esimerkiksi lehdissä sellaisia aukkoja, jotka muuten jäisivät ikävällä tavalla tyhjiksi ammottamaan. Vanhan lehtimiesviisauden mukaan jutut eivät hölsky lehden sivuilla läheskään niin pahasti, kun niiden välissä on mainoksia tuuvinkina.

Nyt kuitenkin on alkanut usko vähän rapista, kun mainosmiehet pistävät mainoksiaan ihan joka paikkaan, esimerkiksi hedelmiin.

Sen vielä jotenkin ymmärsi, kun joka ikiseen banaaniin ruvettiin liimaamaan paperilappuja, joissa kerrottiin että tämä banaani on juuri tämä banaani eikä tuo banaani. Lisäsihän se kuluttajan tiedon tasoa sillä lailla, että tiesi ostaa tätä banaania eikä sortunut tuohon banaaniin (jota tosin ei ollut myynnissäkään).

Vaan eipä olisi pitänyt ymmärtää sitäkään, vaan olisi pitänyt nostaa heti hirveä rähäkkiä. Se oli nimittäin pikkusormen antamista mainosperkeleelle, ja nyt se on vienyt koko käden.

Banaanitarroja seurasivat appelsiinitarrat, jotka tosin nekin sai kuoriessa pois, kun osasi taitavasti leikata. Yleensä ei osannut, joten kohta kaikki tarrat olivat tukevasti kiinni hedelmäveitsessä. Nyt niitä on jo omenoissakin: luultavasti erikeeperillä tai muulla ikiliimalla kiinni mäiskittyjä läpäreitä, jotka istuvat tiukasti kuin työnantajapuolen vaatimukset Junntilan tuvan seinässä.

Tarkoitus kai on, että omenat kuoritaan tarroineen kaikkineen, mutta toisaalta lääkärit sanovat että kuoretkin kannattaa syödä hyvin pestynä, koska niissä luuraa vitamiineja. Vaan mitenäs syöt, kun tarra ei lähde kuin kirveellä. Ja jos lähteekin, se säntää seuraavassa hetkessä kiinni lähimpään tartuntapintaan, kuten pöytään, parkettilattiaan, keittiön ikkunaan ja uuninluukkuun.

Kun syöt muutaman kilon merkituoteomenoita, et enää tarvitse tapetteja keittiöösi. Sen sijaan tarvitset höylää tai täystuhoa, jos haluat päästä eroon kaikista tarramerkeistä.

Yhä vielä olen yrittänyt olla pitkämielinen, koska terveystoimikset käskivät syödä viisi hedelmää päivässä. Mutta sinä päivänä, kun joka ikinen viinirypälekin aletaan nimikoida liimatarroilla, luovun kaikista muista vihanneksista paitsi lenkkimakkarasta. Siitä tietää jo päältä päin, mitä se on sisältä, ja siitä saa kuoren irti sovinnolla.

Lenkin syötyäni lähden etelän maihin etsimään käsiini sen epäilemättä ammattitaitoisen käsityöläisen, joka kieli keskellä suuta rypistelee pikkurillinkynnen kokoisia tarroja sellaisiksi ruttanoiksi, että hän voi liimata ne yksitellen rusinoihin. Tälle ahkeralle uurastajalle luovutan työn sankarin kunniakirjan. Häntä työllistävän mainosmiehen teippaan ikiliimalla paketiksi ja tarjoilen lähimmälle pirajaparvelle.

Artikkelin lähde [Kaleva](#)